

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1945/2500

อัยการ กรมอัยการโจทก์ พลตำรวจสมัครบุญมี อุดมรุ่งเรืองจำเลย กฎหมายลักษณะอาญา ม. 55, ม. 249, ม. 256
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 55, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 249,
กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 256

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยกับผู้เสียหายต่างรักใคร่กับหญิงคนรักคน ๆ เดียวกัน คนรักถูกผู้ปกครองต่อว่าเสียใจวิ่งขึ้นบนห้อง จำเลยตามขึ้นไปผู้เสียหายตามขึ้นไปภายหลัง ถามจำเลยว่ามีมาใหญ่โตที่นี่หรือ จำเลยยกมือไหว้วามืออะไรสิ่งสอนผม ๆ นับถือพี่พงษ์ (ผู้เสียหาย) แล้วจำเลยกับผู้เสียหายใช้มือผลัดกันไปมา คนรักหนีเข้าห้อง จำเลยวิ่งหนีไปอีกห้องติด ๆ กัน ผู้เสียหายตามเข้าไปกอดคนรักและพูดว่า "พี่อยู่ทั้งคนไม่ต้องกลัว" ทันใดจำเลยอยู่หน้าประตูห้องคนรักก็ยิงผู้เสียหาย ดังนี้การกระทำของผู้เสียหายหาใช่เป็นการข่มเหงไม่และไม่ใช่เป็นการชวนวิวาทเพราะ เมื่อจำเลยหนีเข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่งผู้เสียหายไม่ได้ติดตามเข้าไปหรือพูดอะไรกับจำเลยอีก ผู้เสียหายพูดว่าจำเลยในฐานะเป็นผู้ใหญ่กว่าการผลัดกันไปมานั้นก็ไม่หมายความว่าผู้เสียหายปลักจำเลยเป็นการชวนทำร้าย อาวุธปืนเป็นของร้ายแรง แผลที่จำเลยยิงก็อยู่ใกล้อวัยวะส่วนสำคัญของร่างกาย จำเลยยิงในระยะใกล้ ๆ 1 วาเศษอย่างน้อย 2 นัด และยิงเพราะความหึงหวงที่ผู้เสียหายกอดหญิงที่ตนรักใคร่ จึงส่อให้เห็นว่า จำเลยมีเจตนาฆ่าตาม ม.249 ไม่ใช่ 256.

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยให้ปืนพกลูกโม้สมิทแอนเวสสัน ยิง ร.ท.สุรพงษ์ ๓ นัด โดย เจตนาจะฆ่าให้ตาย แต่กระสุนไม่ถูกที่สำคัญ ร.ท.สุรพงษ์ ได้รับบาดเจ็บสาหัส ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๔๙,๒๕๖,๖๐ ฯลฯ จำเลยต่อสู้ป้องกันตัว ศาลชั้นต้นเห็นว่าจำเลยไม่ได้ยิงป้องกันตัว แต่เห็นว่าจำเลยกับ ร.ท.สุรพงษ์ ไม่มีเรื่องโกรธเคืองกันมาก่อน จำเลย ไม่มีเจตนายิงให้ถึงแก่ความตาย เพราะขณะยิงจำเลยอยู่ห่างเพียงวาเศษ ถ้าตั้งใจยิงให้ตายจำเลยอาจยิงถูกที่สำคัญ พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ม.๒๕๖ วางโทษจำคุก จำเลย ๔ ปี ฯลฯ โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์เห็นว่าการกระทำและผลแห่งการกระทำของจำเลยแสดงถึงเจตนาได้ และฟังว่าจำเลยเจตนาฆ่า พิพากษาโทษตาม มาตรา ๒๔๙,๖๐ จำคุก ๑๐ ปี ฯลฯ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่าข้อที่จำเลยอ้างว่ายิงผู้เสียหายเพราะถูกข่มเหง โดยจำเลยได้เสียกับ นางสาวติระกา แล้ว ผู้เสียหายผู้เสียหายได้ประนามจำเลยต่อหน้า น.ส.ติระกา ว่า จำเลยใหญ่โตที่นี่หรือ ใช้มือปลักจำเลย แต่ได้ความว่าผู้เสียหายได้ตามจำเลยขึ้นไปภายหลัง ถามจำเลยว่ามีมาใหญ่โตที่นี่หรือ จำเลยยกมือไหว้วามืออะไรสิ่งสอนผม ๆ นับถือพี่พงษ์ (ผู้เสียหาย) แล้วจำเลยกับผู้เสียหายใช้มือผลัดกันไปมา น.ส.ติระกา หนีเข้าห้อง จำเลยวิ่งหนีไปอีกห้องหนึ่งติด ๆ กัน ผู้เสียหายเข้าตามไปกอด น.ส.ติระกา และพูดว่า "พี่อยู่ทั้งคนไม่ต้องกลัว " ทันใดจำเลยอยู่หน้าประตูห้อง น.ส.ติระกา ก็ยิงผู้เสียหาย การกระทำของผู้เสียหายหาใช่เป็นการข่มเหงไม่ และไม่ใช่ว่าเป็นการชวนวิวาท เพราะเมื่อจำเลยหนีเข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง ผู้เสียหายไม่ได้ติดตามเข้าไปหรือพูดอะไรกับจำเลยอีก ผู้เสียหายพูดว่าจำเลยในฐานะเป็นผู้ใหญ่กว่า การผลัดกันไปผลัดกันมาไม่หมายความว่า ผู้เสียหายปลักจำเลยเป็นการชวนทำร้าย อาวุธปืนเป็นอาวุธร้ายแรง แผลที่จำเลยยิงก็อยู่ใกล้อวัยวะส่วนสำคัญของ

ร่างกาย จำเลยยิ่งในระยะใกล้ ๆ ๑ วาเศษ อย่างน้อย ๒ นิ้ว และยิ่งเพราะความหึงหวงที่ผู้เสียหาย
กอดหญิงที่รักใคร่สัให้เห็นว่าจำเลยมีเจตนาฆ่า พิพากษายืน .

องค์คณะ

ปรีพจน์พจนพิสุทธิ์ . ประวัติ ปัตตพงศ์ . ศิลปสิทธิวินิจฉัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1945/2500>